

Fremskridt paa dette Omraade, har man ikke villet røre ved, og det er at indføre Heldagsundervisningen, saaledes at Børnene komme til at følge Skolen Dag efter Dag. Jeg har spurgt mange her i Tingene, hvad man syntes om det, og man har erkendt, at det i Virkeligheden var den eneste Maade, hvorpaa der kunde gøres Fremskridt af nogen Betydning paa dette Omraade, men der er ikke en eneste, der har haft Mod til at være med dertil. Jeg finder det i høj Grad forunderligt, at vi nu i Slutningen af det 19de Aarhundrede staa paa det Standpunkt: at gøre et alvorligt Fremskridt paa Folkeundervisningens elementære Omraade, det har man ikke Mod til, og saa bygger man en saadan Top paa som her ved disse Foredrag, ved denne Universitetsundervisning. Jeg har derfor ikke stor Sympati heller for denne Konto.

Jeg vender imidlertid tilbage til § 19, Konto IV. J., hvor der omhandles et yderligere Tilskud til Alderdomsunderstøttelsen, 200,000 Kr. ud over de 2 Millioner. Jeg anser det for givet, at Flertallet i dette Ting ikke vil kunne være med til at tage en saadan Bevilling paa Finansloven, der i Virkeligheden gaar ud paa gennem Finansloven at ændre den ved Alderdomsunderstøttelsesloven i 1891 i § 9 givne Begrænsning. Det strider mod, hvad vi regelmæssig holde paa, og det er i det hele taget ikke hensigtsmæssigt at gaa denne Vej. Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt der er nogen virkelig Trang hos Kommunerne i saa Henseende. Det kan være, der er det; efter de Udtalelser, vi hørte af den højtærede Minister, er jeg jo nok tilbøjelig til at tro, at der for Landet ikke egentlig er nogen Grund til at gøre noget i den Henseende, men at derimod baade Kjøbenhavn og Købstæderne trykkes særlig ved Alderdomsunderstøttelsen. Jeg kan derfor heller ikke andet end anse det for selvfølgeligt og godt, naar den højtærede Minister bebudede til næste Aar at ville drage Spørgsmaalet frem, og det vil da forhaabentlig foreligge saaledes belyst, at man kan se, hvorledes der rettest bør forholdes i saa Henseende.

Konto V. paa den højtærede Indenrigsministers Budget angaar den grønlandske Handel. Denne Handel staar opført paa Budgettets § 3 som et Aktiv med en anslaaet Værdi af $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Det har ogsaa i sin Tid været et Aktiv, men det kan jo ikke nægtes, at det i Tidens Løb er gaaet sørgelig tilbage. Indtægten af den grønlandske Handel var i Gennem-

snit paa 5-Aaret 1867—72 256,403 Kr., for 1872—77 246,536 Kr., for 1877—82 120,378 Kr., for 1882—87 51,045 Kr., endelig for 1887—92 5,719 Kr., altsaa en stadig meget stærk Nedgang. I Aarene 1892—96 gav Handelen ingen Indtægt, i 1896—97 var Underbalancen 268,024 Kr., i 1897—98 var Underbalancen 76,420 Kr. Jeg ved ikke, om der kan gøres fuldstændig Rede for, hvorledes Sammenhængen dermed er. For en stor Del grunder denne Nedgang sig vistnok egentlig paa, at de grønlandske Produkter ere faldne i Pris, f. Eks. Tran — man ser jo hverken Tranlamper eller Transtøvler mere — og ligeledes de andre Produkter. Endvidere kommer dertil sikkert nok det, at man har gjort en hel Del mere for Grønlanderne i de sidste Aaringer, end man tidligere har gjort, men det forekommer mig dog, at efter at det er kommet dertil med denne Handel, at den giver et stort aarligt Underskud — jeg tror, det i Aar er kalkuleret til 166,000 Kr. eller mere — vilde der være Anledning til at tage dette Spørgsmaal op til Undersøgelse, om der ikke kunde bringes en noget bedre Balance til Veje paa dette Omraade.

Med Hensyn til den højtærede Justitsministers Budget vilde jeg gerne gøre en Henstilling, nemlig om den højtærede Minister ikke kunde tage Initiativet til, at man endelig en Gang fik den civile Reskriptsamling suppleret. Den gaar nu kun til Aaret 1866, og Ministerialtidenden begynder først 1871, de mellemliggende Aar burde i Virkeligheden dog suppleres, saaledes at man havde en nogenlunde let Adgang til at finde de Afgørelser, der ere truffene i den Tid. For Tiden har man ikke andet Sted at henvende sig end Departementstidenden for disse Aar, og det er overmaade besværligt at eftersøge dem der. Jeg vil derfor henstille, om ikke den højtærede Minister vil tage under Overvejelse at faa dette Værk suppleret.

Den højtærede Minister omtalte Landboforholdene paa Færøerne. Jeg maa ganske slutte mig til den Beklagelse, han udtalte over, at man ikke i det andet Ting er gaaet med til at sende en Mand op til Færøerne for at undersøge Forholdene der. Færøerne ligge i den Grad afsondrede, at det jo er ganske naturligt, at Udviklingen af Landboforholdene deroppe er bleven staaende paa Standpunkter fra mange Tider tilbage, og det var ikke mere end billigt, om man herfra kom dem til Hjælp ved at sende en sagkyndig Mand op for at sætte sig ind i Forholdene og søge at bringe en